

DECIZIE

16 decembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,
Judecători – Țurcan Anatolie și Cobzac Elena,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Chișca Maxim în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 februarie 2020, în cauza penală în privința lui

Ialovega Artur xxx, născut la xxx, originar din xxx și domiciliat xxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 21.12.2018 - 25.06.2019;

Instanță de apel: 19.07.2019 - 26.02.2020;

Instanță de recurs: 07.07.2020 - 16.12.2020;

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Central din 25 iunie 2019, Ialovega Artur a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.186 alin.(4) Cod penal, la 7 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

S-a dispus încasarea de la Ialovega Artur, în beneficiul lui Strașnei Victoria, a sumei de 141 550 lei cu titlu de prejudiciu material, a sumei de 10 000 lei cu titlu de prejudiciu moral și a sumei de 2 000 lei, cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică, în rest, cerința referitor la încasarea prejudiciului moral în partea sumei de 90 000 lei, s-a respins.

Cheltuielile judiciare în sumă de 146,99 lei rămân a fi încasate din contul statului.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt că, Ialovega Artur, la 09 august 2018, în perioada de timp cuprinsă între orele 15:30 - 21:30, acționând în scopul sustragerii bunurilor altei persoane, prin culegere de chei, a pătruns în domiciliul cetățencei Strașnei Victoria situat pe xxx, de unde pe ascuns a sustras bunuri precum: mai multe bijuterii confecționate din aur și argint precum: un lanț da aur cu greutatea de 4,5 grame, un lanț din aur cu greutatea de 5,5 grame, o brățară din aur cu greutatea de 7 grame, o brățară din aur cu greutatea de 10 grame, un inel din aur cu piatră albă, un inel din aur, cercei swarovski, o pereche de cercei din aur, un set de cercei și inel din aur, un inel din aur cu piatră albă, un medalion în formă de inimioară confecționat din aur, o brățară „Pandora” confecționată din argint, zece accesorii la brățara „Pandora”, trei cruciulițe confecționate din aur, o pereche de cercei în formă de peștișori de la care atârnavu niște lăntișoare mici,

confectionate din aur, o pereche de cercei confectionați din aur, cu pietricele, cu greutatea de 6 grame, o brățară din argint cu numele „Victoria”, un colier cu pietre de culoare albastre, un lanț din argint simplu cu o perlă albă, o verighetă confectionată din aur, în total în sumă de 95 600 lei, un ceas bărbătesc de model necunoscut cu valoarea de 1 200 lei, un ceas femeiesc de la „Chris Dior” cu valoare de 9 000 lei, bani în sumă de 1 700 euro, cu echivalentul în lei moldovenești de 34 000 lei, 100 roni, cu echivalentul în lei moldovenești de 450 lei și suma bănească de 1 300 lei MDL, astfel cauzându-i părții vătămate Strașnei Victoria a unui prejudiciu material considerabil în sumă totală de 141 550 lei, valoarea căruia constituie proporții mari.

Prima instanță a calificat acțiunile lui Ialovega Artur, conform art.186 alin.(4) Cod penal, potrivit indicilor: ”furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții mari”.

3. Avocatul Cojocar Rodica în numele inculpatului a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei hotărâri, prin care inculpatul Ialovega Artur să fie achitat.

În motivarea cerințelor sale apărarea a invocat că, prima instanță l-a condamnat, fără a se pronunța care a fost motivul, scopul și intenția inculpatului de a nu recunoaște vina dacă ar fi săvârșit furtul în cauza, motive care lipsesc și în actul de învinuire. Prima instanță nu a examinat cauza din toate punctele de vedere, nu a cercetat, analizat și administrat toate probele prin prisma prevederilor legale, nu a luat în considerare starea de fapt și de drept și incorect a ajuns la concluzia că inculpatul Ialovega Artur a comis infracțiunea imputată lui, fapt care nu a fost elucidat prin întregul sistem de probe descrise foarte succint în sentință, din care considerent consideră că sentința primei instanțe nu este una întemeiată și legală.

A remarcat că prima instanță nu a verificat în ședința de judecată probele, însă și-a întemeiat ilegal concluziile pe declarațiile martorilor Lupasco Victor, care este ofițer de investigații pe cauza dată și avea interes direct ca inculpatul să fie recunoscut vinovat. Declarațiile martorilor Strașnei Alexandru și Strașnei Victoria, având calitate de părți vătămate, nu au confirmat practic nimic într-u probarea învinuirii. Însă, prima instanță anume declarațiile acestora le-a pus la baza soluție adoptate. Unica proba privind comiterea furtului de către inculpatul Ialovega Artur adusă în fața instanței de către acuzatorul de stat a fost proba achitării anticipate a unei părți din creditul primit de soția inculpatului, deși s-au adus probe în fața instanței, și anume confirmare ca Ialovega Natalia este angajată ca profesoara de matematica la liceul din or. Rîșcani și la acel moment a primit suma dată în calitate de concediu anual. Prima instanță în mod nejustificat și-a bazat soluția pe pozele foto anexate la dosar, din care rezultă că nu inculpatul Ialovega Artur ci soția acestuia Ialovega Natalia a dus careva discuții pe Viber cu partea vătămata Strașnei Victoria.

De asemenea, a remarcat că prima instanță nu a ținut cont de declarațiile inculpatului și a martorilor Zaporozjan Valentina și Ialovega Natalia. Materialele prezentate de inculpat suplimentar, au fost anexate și confirmă locul de muncă a lui Ialovega Natalia și de trăi a lui Ialovega Artur împreună cu aceasta, precum și faptul că ultima lucrează și are un salariu decent. A invocat că, toate aceste probe nu au fost examinate de prima instanță, însă acestea dovedesc nevinovăția lui Ialovega Artur și inadmisibilitatea condamnării.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 februarie

2020, apelul declarat a fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței.

4.1. În motivarea soluției sale, instanța de apel a reținut că, probele cercetate demonstrează cu certitudine vina inculpatului Ialovega Artur în comiterea infracțiunii imputate și că acțiunile inculpatului au fost corect calificate de către prima instanță prin prisma art.186 alin.(4) Cod penal.

Referitor la motivele invocate în cererea de apel precum că, „(...) sentința judecătorească este nefondată”, instanța de apel a menționat că, o astfel de eroare în cauza dată nu se constată, deoarece sentința instanței de fond este una argumentată inclusiv în raport cu susținerile verbale ale avocatului în ședința de judecată, care sunt identice cu argumentele apelului declarat de același autor, totodată instanța de apel consideră că, repronunțarea asupra argumentelor apelului nu poate duce la casarea sentinței contestate.

Mai mult, instanța de apel a constatat că este neîntemeiat argumentul apărării precum că, achitarea anticipată a creditului a avut loc din sursele pe care le-a primit Ialovega Natalia în calitate de salar și concediale de la instituția de învățământ unde activa în calitate de profesoară, or potrivit certificatul eliberat de LT "C. Popvici" din s. Nihoreni din 16.05.2019, a constatat că Ialovega Natalia în luna iunie a primit suma de 18 920, 18 lei, iar potrivit certificatul eliberat de BC "Moldova Agroindbank" SA din 17.05.2019, s-a stabilit că contractul de credit nr.S180403/779 a fost încheiat pe 23.07.2018, prin care Ialovega Natalia a luat un credit în sumă de 40 800 lei, iar la data de 10.08.2019, Ialovega Natalia a achitat parțial suma de 20 000 lei. Mai mult cu atât, din materialele cauzei se reține că de către soții Ialovega au fost demarate lucrări de reparație a locuinței unde locuiesc.

La fel, instanța de apel a menționat că Ialovega Artur nu este angajat în câmpul muncii și nu are vre-un venit stabil. Prin urmare, instanța de apel a constatat că este întemeiată poziția acuzării precum că, din suma de bani care a fost sustrasă de Ialovega Artur la data de 09.08.2018 din domiciliul Strașnei Victoria a fost achitată suma de 20 000 lei pentru rambursarea creditului conform contractului de credit nr. S180403/779 din 23.07.2018.

Instanța de apel a apreciat ca fiind veridice declarațiile martorului Lupașco Victor care au fost consecvente pe tot parcursul efectuării urmăririi penale și în cadrul cercetării judecătorești, fiind date sub jurământ, astfel în conformitate cu prevederile art.27 Codul de procedură penală, verificând probele administrate prin prisma prevederilor art.95 Codul de procedură penală, adică din punct de vedere a admisibilității lor contrar opiniei apărării le apreciază ca fiind pertinente, concludente și utile, ori în ședință nu s-au stabilit circumstanțe care să indice la admiterea a careva încălcări esențiale, ce ar determina neadmiterea lor. Astfel, argumentele apărării sub acest aspect au fost respinse ca fiind declarative.

Prin urmare, argumentele instanței de fond la adoptarea soluției în cauză, în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile au fost acceptate de instanța de apel.

4.2. Cu privire la individualizarea și stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului, instanța de apel a ținut cont de prevederile art.art.7, 61, 75 Codul penal și anume de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei acestuia precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului.

Instanța de apel a explicat că, individualizarea pedepsei constă în obligația

instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale. Astfel, pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

În final instanța de apel a menționat că, prima instanță la stabilirea categoriei și termenului de pedeapsă a ținut cont de gravitatea infracțiunii comise, care se atribuie la categoria infracțiunilor grave, de motivul acestuia, de faptul că se află la evidența medicului narcolog cu diagnoza narcomanie opiată, are antecedente penale, de prezența circumstanței atenuante și agravantei, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia, nu este încadrat în câmpul muncii, este caracterizat negativ, duce un mod de viață antisocial. Pedeapsa numită inculpatului este una echitabilă, fiind numită cu respectarea strictă a prevederilor legislației în vigoare și careva temei de a interveni în sentință, inclusiv, din oficiu lipsește.

5. Avocatul Maxim Chișca în numele inculpatului, în temeiul art.427 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi decizii prin care inculpatul Ialovega Artur să fie achitat.

În motivarea cerințelor sale, recurentul a invocat că inculpatul Ialovega Artur urmează să fie achitat de comiterea infracțiunii încriminate de art.186 alin.(4) din Cod penal, deoarece sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri, în mod principal sau exclusiv pe declarațiile părții vătămate, atât timp cât declarațiile acesteia nu au fost confirmate de alte probe, iar dubiile în probarea învinuirii urmând a fi interpretate în favoarea inculpatului.

Reieșind din prevederile art.art.414,417 alin.(1) pct.7), 8) Cod de procedură penală, partea apărării a mai menționat că, judecând apelul, instanța de apel nu se poate limita doar la redarea de la persoana a treia a circumstanțelor și împrejurărilor cauzei, ci urmează să examineze și să supună verificării toate probele și argumentele aduse de apelanți, respectând prevederile legale enunțate anterior.

În consecință reieșind din elementele de fapt și motivele de drept, a statuat asupra temeiniciei și legalității recursului, din ce considerent solicită admiterea acestuia pe deplin în formula care a fost întocmit.

6. Asupra recursului declarat a prezentat referință procurorul, care s-a pronunțat pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind declarat peste termen.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat în raport cu materialele dosarului, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Conform art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs este în drept să decidă asupra inadmisibilității recursului în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Reieșind din conținutul recursului declarat, Colegiul penal constată că titularul invocă temeiul pentru recurs prevăzut la art.427 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, care stipulează că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a

fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde.

În esență, criticele recurentului se axează pe ideea că instanțele de fond nu au examinat în ansamblu probele prezente la materialele cauzei, eronat fiind dispusă condamnarea lui Ialovega Artur în baza art.186 alin.(4) Cod penal.

Raportând normele de drept citate la circumstanțele cauzei, Colegiul constată că acest temei nu-și găsește confirmarea în speța dedusă judecătii și în acest sens menționează următoarele.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, relevă în mod concludent că instanța de apel dispunând menținerea sentinței, corect a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale inculpatului, în conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, fiind apreciate în conformitate cu prevederile art.101 alin.(1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor.

Totodată, Colegiul penal constată că recurentul critică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond, considerându-l ca necorespunzător circumstanțelor de fapt ale cauzei, însă aceste argumente nu pot fi reținute deoarece, conform art.101 alin.(2) Cod de procedură penală, la faza judecării cauzei, instanța de judecată apreciază probele conform propriei convingeri formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege. Mai mult, potrivit art.art.6 pct.11¹), 27, 414 alin.(1), (2) Cod de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Totuși, Colegiul penal, ține să menționeze că, toate probele administrate au primit apreciere la justa lor valoare, concluziile privind vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză, iar motivele aduse de recurent, precum că instanța nu a dat o apreciere cuvenită probelor din dosar, țin de starea de fapt a cauzei. În contextul dat, Colegiul penal reține că art.427 alin.(1) Cod de procedură penală prevede o listă exhaustivă de temeiuri pentru recurs, a cărei analiză denotă faptul că chestiunile privind aprecierea probelor nu sunt reflectate în conținutul acestui articol, astfel neconstituind un temei pentru recurs separat.

În continuare, având în vedere temeiul de casare prevăzut de pct.8) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, instanța de recurs ține să explice că, sub aspectul situației de „neîntrunire a elementelor infracțiunii”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea).

Colegiul penal atestă că, instanța de apel a stabilit prezența în acțiunile inculpatului atât a elementelor care caracterizează latura obiectivă a infracțiunii

imputate, cât și cea care caracterizează latura subiectivă, precum și obiectul și subiectul infracțiunii.

Astfel, se constată că în cauză au fost stabilite toate elementele componente ale infracțiunii imputate lui Ialovega Artur, inclusiv vinovăția acestuia, după cum rezultă din hotărârile instanțelor de fond, care s-au pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și și-au motivat concluziile prin cumulul de probe pertinente și concludente, administrate pe parcursul judecării cauzei și ulterior apreciate în mod obiectiv, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală.

În contextul celor menționate, Colegiul penal constată că decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la emiterea soluției contestate, precum și motivele adoptării ei, motivarea soluției nu contrazice dispozitivului hotărârii, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, fapta întrunește elementele constitutive ale infracțiunii incriminate, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Suplimentar, analizând textul deciziei atacate în coraport cu motivele invocate de recurent, Colegiul penal atestă că, instanțele de fond s-au expus argumentat și motivat, bazându-și just soluția din hotărâri, iar instanța de recurs ordinar, în virtutea corectitudinii acestei motivări, pentru a evita repetări inutile, o acceptă și o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct.37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct.61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În atare circumstanțe, raportând situația reținută în cauză la prevederile art.432 alin.(2) Cod de procedură penală, rezultă că lipsesc temeiuri de drept de casare a hotărârii contestate și, prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În corespundere cu art.432 alin.(1), (2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Chișca Maxim în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 februarie 2020, în cauza penală în privința lui Ialovega Artur xxx, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată motivat la 28 ianuarie 2021.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena